

Jag läser den först. Sedan får vi se. –J.

Hittar du den: lämna tillbaka den. Inte här – till ägaren.

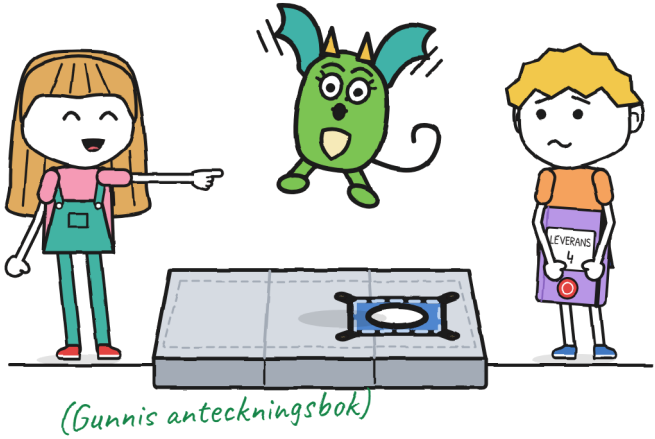
BARA I BERÄTTELSEN

Den här stämpeln visar det som bara händer i berättelsen: riktiga drakar finns inte och paket flyger inte tillbaka. Ska du leka på en riktig gård, titta på sista sidan. –J.

OMÖJLIGA LEVERANSER · 4

Inte här, Smula!

Lui Eriksson

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

OMÖJLIGA LEVERANSER · 4

Inte här, Smula!

Bok 4 i serien. Tidigare: ”Det här paketet bits”, ”Öppnas ej före åskan” och ”Retur, tack”.

Text och bild: Lui Eriksson

Svensk version: LinguAula

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

Första upplagan: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

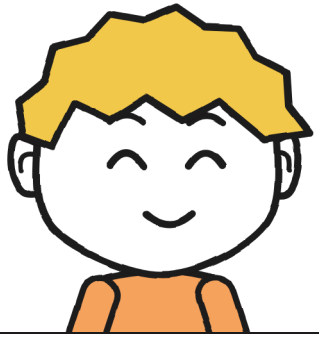
Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Typsnitt: Andika, Patrick Hand, Caveat och Courier Prime (licens SIL OFL).

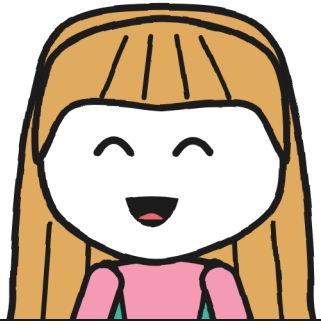
Jobba med varje kapitel på linguaula.com

Ingen drake kom till skada när boken skrevs. En hjälm, lite grann. –J.

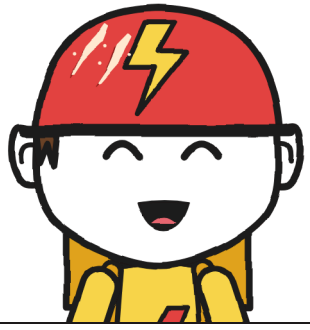
VEM ÄR VEM

Gunni. Lördagsbud. Det här är hans anteckningsbok. Han vill att Smula ska komma till honom.

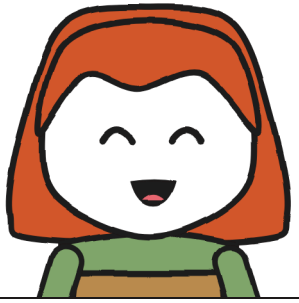
Julia. Skriver med grönt och signerar J. Har alltid en bättre idé. Även om ingen har bett om den.

Totte. Kör för BLIXTBUD, inom tio minuter – annars gratis. Sedan i veckan kan han också vänta.

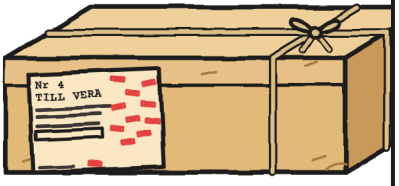
Märta. Äger Omöjliga leveranser. Hon bär häxhatt. Hon vet mer än hon säger.

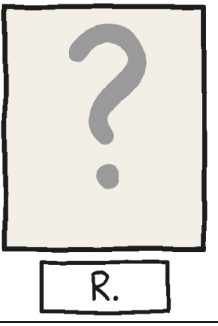
Vera. Tar hand om drakarna i Drakhuset. Det är hon som sätter villkoren.

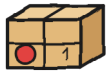
Smula. En drakunge. Hon kan redan lyfta. Det svåra är att landa.

Paket nr 4. Platt och brett. På etiketten står: ÖPPNAS PÅ GOLVET.

R. Skickar paketen som ingen lyckas leverera. Ingen säger vad R. heter.

KAPITEL 1

Fyra hörn

Från trottoaren kom ett pling, och sedan ett till, längre bort för varje gång. Totte var på väg till sin tur med ringklockan stadigt på styret, och i affären sa ingen något förrän det inte hördes mer.

Då lade Märta en anteckningsbok på disken, bredvid stämpeln, och tittade åt ett annat håll. Det är hennes sätt att ge bort en anteckningsbok.

Den var lila. Nästan samma lila som Märtas hatt, vilket jag tyckte var en antydan; men Märta svarar inte på antydningar och jag frågar inte, så vi förstår varandra. Anteckningsbok 3, den gröna, hade tagit slut med en pingla: på sista bladet fanns en tabell, en grön lapp och inte en enda ledig rad. Jag stängde den och lade den på disken med den försiktighet man har när man lägger undan en kappa som man har vuxit ur men inte tänker skänka bort.

Den nya hade affärens stämpel i ena hörnet och var tom från första till sista sidan. En tom anteckningsbok har en fördel: jag

har ännu inte hunnit göra bort mig på någon av sidorna. Det varar till det första ordet.

Nr 2 döpte jag till OFFICIELLT; nr 3 till HEMLIGT. Med båda gick det likadant: knappt hade jag skrivit dem förrän Julia läste dem som man läser en inbjudan. Till den här letade jag efter ett ord utan springor, ett sådant som sluter sig som ett lock på en låda. Jag provade det med blyerts på ett löst blad, med tungan ute, och när det blev rakt gjorde jag mig redo att dra över det med kulspetspenna.

Julia stod bredvid mig med den gröna tuschpennan avtäckt i ena handen och den andra uppsträckt, som i klassrummet. Otåligheten syntes i hennes armbåge.

Anteckningsbok 3 hade hon invigt medan jag gick efter ett suddgummi, och hon svarade ”det var så lite” innan jag hunnit säga tack. Med en avtäckt tuschpenna en halv meter från en vit sida var det logiska att samma sak skulle hända igen.

Det hände inte. Jag skrev titeln mycket långsamt, långsammare än nödvändigt, för att se hur länge hon höll ut. Hon höll ut. När jag var färdig satte jag punkten, som i ett sådant ord är obligatorisk.

DEFINITIVT.

– Är du klar? frågade hon.

– Ja.

Jag lånade ut boken. Hon skrev stående, snabbt, med den handstil som alltid ser ut att komma sent till någonstans:

”Definitivt” betyder att jag läser den först. Sedan får vi se. –J.

Jag läste den två gånger. ”Definitivt” betyder att inget kan ändras; ”sedan får vi se” tillåter allt. Det är en mening med stängd dörr och en fot i dörrspringan. Det lappen inte säger är att hon väntade. Det skriver jag dit själv.

Det vanliga, ifall någon som inte är hon läser det här en dag. Affären heter Omöjliga leveranser och ägs av Märta, som är häxa, bär lila hatt och har en stämpel som sprutar gnistor som luktar utblåst ljus när den stämplar. På hyllan till vänster förvarar hon returerna: paket som ingen har lyckats leverera, alla skickade av R. Om den som tar emot ett inte skriver på etiketten med bläck som inte går bort, flyger paketet tillbaka till sitt hyllplan i gryningen. Det var tjugo. Julia och jag har levererat tre: ett drakägg, några frön som sprang och en pingla. På väggen, med grön handstil, står det KVAR: 17.

Ägget var Smula. Smula kan redan lyfta. Vad hon inte kan är att landa.

I går landade hon i Veras soppa.

Vera hade kommit för att be om hjälp och Totte hade erbjudit sig, men först hade han en leverans. Så hon berättade medan vi

väntade, stående vid disken, med Smula i famnen och den sneda kvisten i håret, och hon berättade som man läser upp en räkning. Det var vid lunchtid. Bordet var dukat – en djup tallrik nudelsoppa, en sked, den rutiga duken – och hon lyfte den första skeden när Smula kom ut ur sitt bo, flög över köket med vingarna utbredda och en min som visade att hon visste precis vart hon var på väg, och landade. Med alla fyra tassarna. Mitt i tallriken.

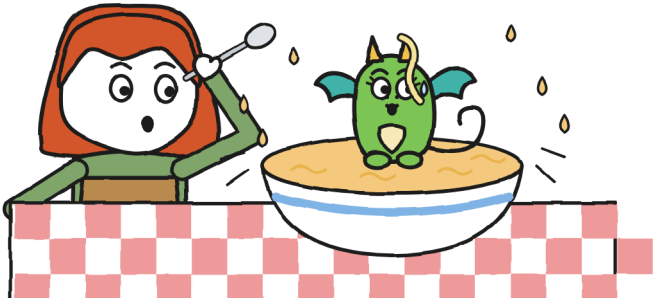
Vera blev sittande med skeden i luften, där en sked blir hängande när den inte längre duger till något.

– Den var ljummen, sa hon, och det var det enda hon sa.

Smula hade fortfarande en nudel hängande på ett horn, som en medalj i något som ingen vill vinna, och hon tittade på mig med ett ansikte som jag kände igen på ögonblicket, för det är mitt: ”det var inte jag”. Hon härmade det första dagen och tar fram det varje gång hon behöver det. Jag gör det mycket bra.

Jag ritade det som man berättade det för mig, utan adjektiv.

VERAS SOPPA (i går)

Nudelsoppa. Med drake. –J.

Totte var tillbaka efter nio och en halv minut, vilket på BLIXTBUD är att komma med en halv minuts marginal och överallt annars att ha sprungit. Han lutade cykeln mot dörren, gick in med hjälmen på och satte sig på sin låda, där han sitter ”tills vidare”.

– Jag kan redan vänta, sa han. Men det behövde jag inte börja med i dag.

Någon hade fått honom att vänta vid en dörr. Han berättade det inte; det berättades av hjälmremmen, åtdragen för hårt.

Då tog Märta, utan att kliva upp på någon pall – hon når ändå – ner ett paket från det översta hyllplanet och ställde det på disken.

– Vera. Det här är ditt.

Hon sa inte ”det är till dig”, hon sa ”det är ditt”. Det väger olika.

Det var en platt och bred kartong, stor som en ugnsplåt. På hyllan, där den hade stått, blev det kvar en rektangel utan damm: den fjärde luckan, bredvid de tre vanliga. Vera gick fram med Smula i famnen. Totte sträckte på halsen så långt hjälmen tillät.

Etiketten på nr 4 säger mycket mer än den på Tottis, som inte ens hade gata. Den här har till och med instruktioner.

Runtom satt elva RETUR-stämplar, röda och sneda, som fotspår efter en fågel som har bråttom. Jag räknade dem. Julia hade redan räknat dem.

Vera läste den med fingret, rad för rad, och stannade vid varje rad som ett pendeltåg. Vid R. stannade fingret helt. Och där blev det stående, utan att något hände, som ett tåg som stannar mellan två stationer och ingen säger varför.

– Elva gånger? frågade Julia.

– Elva, sa Märta. Nio gånger var Kanalgatan 7 en vägg.

– Och varför kom det inte med ägget? frågade Julia. Det var precis det jag tänkte: samma ägare, samma gata, samma hyllplan.

– Det kom efteråt, sa Märta. Jag tog det dit två gånger, när Smula redan sov i sitt bo.

– Och två gånger öppnades väggen, sa Vera. Båda gångerna sa jag ”inte än”. Smula flög inte; ankomstutrustning åt någon som inte lyfter är en prydnad.

Väggen öppnades två gånger. Den som inte öppnades var Vera.

– Och i dag? frågade Märta.

– I går valde Smula min soppa.

Hon sa det utan att titta på någon, med den jämna rösten hos någon som ger en adress som hon har upprepat inombords hela förmiddagen.

– Att öppna det eller prova det är inte att ta emot det, sa Märta och tittade på oss tre, som är de som måste höra reglerna två gånger. – Om Vera inte skriver på etiketten med bläck som inte går bort, kommer det tillbaka i gryningen.

– Jag vet, sa Vera. Jag vill bara se om det funkar.

På etiketten stod ÖPPNAS PÅ GOLVET, så Vera knäböjde på golvet i affären och öppnade kartongen där. Totte hade rest sig från sin låda utan att märka det och hukade sig bredvid henne. Han räknade delarna högt och rörde vid var och en med fingret,

som man lastar en skåpbil. Det var första gången jag hörde honom räkna något annat än minuter.

– En gymmatta, grå, i tre delar, ihopvikt som en dragspelsbälg. En blå sjalett med en vit cirkel i mitten och en ögla i varje hörn. Två gummimärken: START och VÄNTA. Ett kort. – Han rätade på sig. – Fem saker. Och en lapp.

När det första vecket av gymmattan vecklades ut dök fyra knappar upp, påsydda, runda och allvarliga, sådana som sitter på en farfars kappa. Julia drog med fingret, i luften, en linje mellan varje knapp och dess ögla. Ingen hade bett henne.

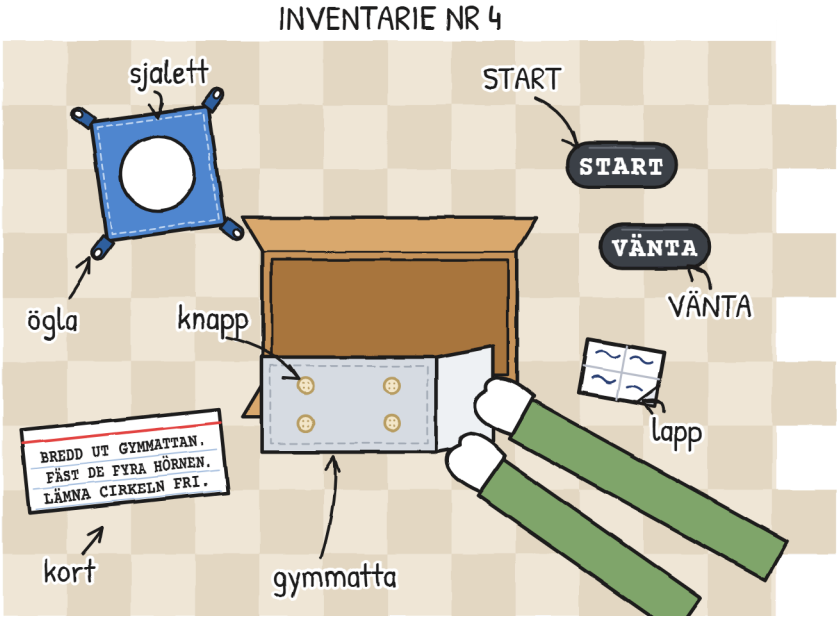
Kortet hade tre rader, skrivna på maskin:

1. BREDD UT GYMMATTAN.
2. FÄST DE FYRA HÖRNEN.
3. LÄMNA CIRKELN FRI.

De två första befallde att göra något. Den tredje tyckte jag om utan att veta varför: den var den enda som bad om att inte göra något.

Lappen var kortare. Vera vek upp den, läste den och vek ihop den i fyra igen, och tryckte till vecken med nageln. Hon läste inte högt.

– Till gården, sa hon.

Och stoppade ner den i kartongen. Jag visste inte om hon sa det till lappen, till kartongen eller till oss.

Jag såg Julias frågor stå i kö i munnen; den första hade redan tagit på sig jackan. Jag såg också foten: tapp, tapp, tapp mot golvet i affären, i en takt som hade passat för att marschera. Hon frågade ingenting. Det var den högljuddaste tystnad jag har hört i den affären.

Frågor jag inte ställde: sex. Jag blir bättre. –J.

Märta satte sina vanliga villkor utan att räkna dem på fingrarna, för vi kan dem redan: utrustningen går med Vera, kommer tillbaka i sin kartong och etiketten lossas inte, inte ens i ett hörn. Sedan blev hon stående i dörren med armarna

korslagda och det lilla fönstret ovanför öppet, och såg oss gå längs trottoaren: Vera med kartongen under ena armen och Smula på den andra; Totte, gående bredvid sin cykel; Julia, med frågorna fortfarande i munnen; och jag, med den lila anteckningsboken tryckt mot bröstet.

På Kanalgatan, framför nummer 7, klev Smula ur Veras armar och satte tassen på mässingsplattan, i marknivå.

Väggen öppnades. Tegelstenarna i kanten flyttade sig en och en, utan att gå sönder, som gäster som reser sig från bordet för att släppa förbi dig.

Totte tog ett steg bakåt med cykeln. Han hade sett den öppnas en gång förut, men på natten, när det enda man ser av en vägg som öppnar sig är ett gyllene ljus. På dagen gör det större intryck: man ser allt. Man ser tvätt på lina, köksdörren, ett träd i en kruka med små gula bollar och, i ett bo i hörnet, en blå drake som sov med ett snarkande som en tekanna.

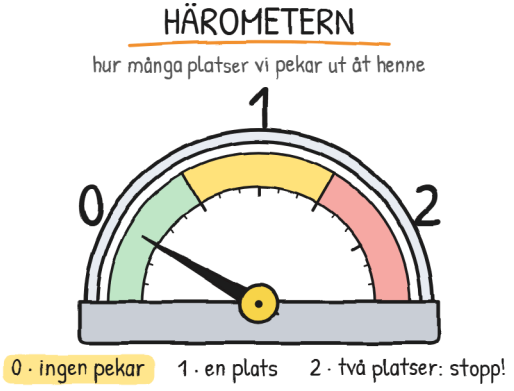
Vera ställde kartongen på gårdens mark och ställde upp oss tre på rad.

– Mina villkor, sa hon och räknade på fingrarna. – Ett: man övar bara med mig närvarande. Två: det finns bara en ankomstplats. Tre: när jag säger ”det räcker” är det slut.

Jag skrev upp det. Och under, eftersom jag inte kan höra ett villkor utan att vilja mäta det, ritade jag en apparat. Det är den tredje i min karriär: darrometern i nr 2, rodnadsmätaren i nr 3

och den här. Jag kallade den HÄROMETERN, ”hur många platser vi pekar ut åt henne”, och gav den en visare och tre siffror.

Visaren lät jag stå på 0. I ett hörn av gårdens ritning ritade jag en soppatallrik med ett kryss över och skrev UTAN SOPPA. Man vet aldrig.

En apparat för att räkna till två. Mycket söt. –J.

Vi bredde ut gymmattan mitt på gården, de tre grå delarna efter varandra, med ljudet av ett dragspel som vaknar. Julia lade sjaletten överst och knäppte två öglor.

– Klart.

Hon sa det med sitt ”klart”, det som betyder ”och ingen får rätta mig”.

– Titta på kanten, sa Vera.

Hon sa inte ”du har två kvar” och inte ”läs kortet”. Hon sa ”titta på kanten”, som är en order med dörren på glänt. Det kom lite luft, och sjalettens lösa hörn lyftes som ett öra. Julia knäppte de två andra utan ett ord.

Att Julia inte säger något är en nyhet.

Jag tänkte göra det. Vinden hann före. –J.

Då ville jag hjälpa till.

Jag ställde mig i den vita cirkeln, med båda skorna stadigt planterade, som någon som kliver upp på en sockel.

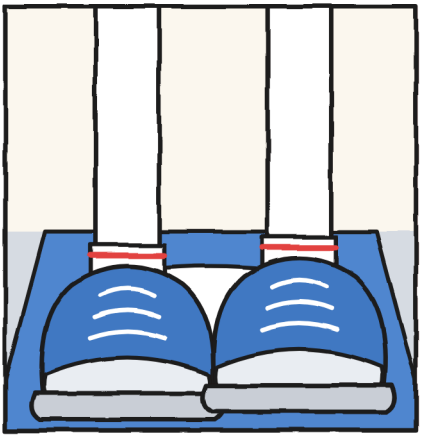
– Smula, här. Här!

Smula kom gående, jättenöjd, med sitt gungande sätt att gå på kalas, och satte sig på min sko. Det steg något inom mig, som när hemtelefonen ringer och de frågar efter dig.

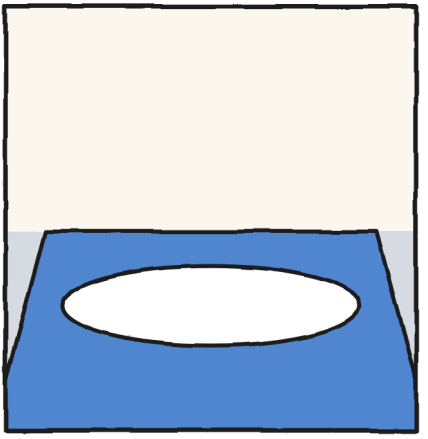
– Du visar henne dina skor, sa Vera.

Jag tittade på dem. Vita, med blå ränder, sulan nedsliten på ena sidan. Och för första gången såg jag dem som Smula måste ha sett dem: underifrån, enorma, och de skymde allt.

Jag gick ut ur cirkeln. Smula tittade på den tomma cirkeln. Hon nosade på den. Sedan gick hon in och satte sig mitt i.

1. Det Smula såg

2. Det hon såg sedan

Vera ställde Smula vid märket START, i ena änden av gymmattan, en meter och tjugo från cirkelns mitt. Oss ställde hon bakom märket VÄNTA, lite längre bort än jag hade önskat.

Bakom ett märke VÄNTA finns det inget att göra med händerna. Jag provade i fickorna, bakom ryggen, korslagda. Till slut höll jag i den lila anteckningsboken som i en flytväst.

– Ett litet hopp. Ett.

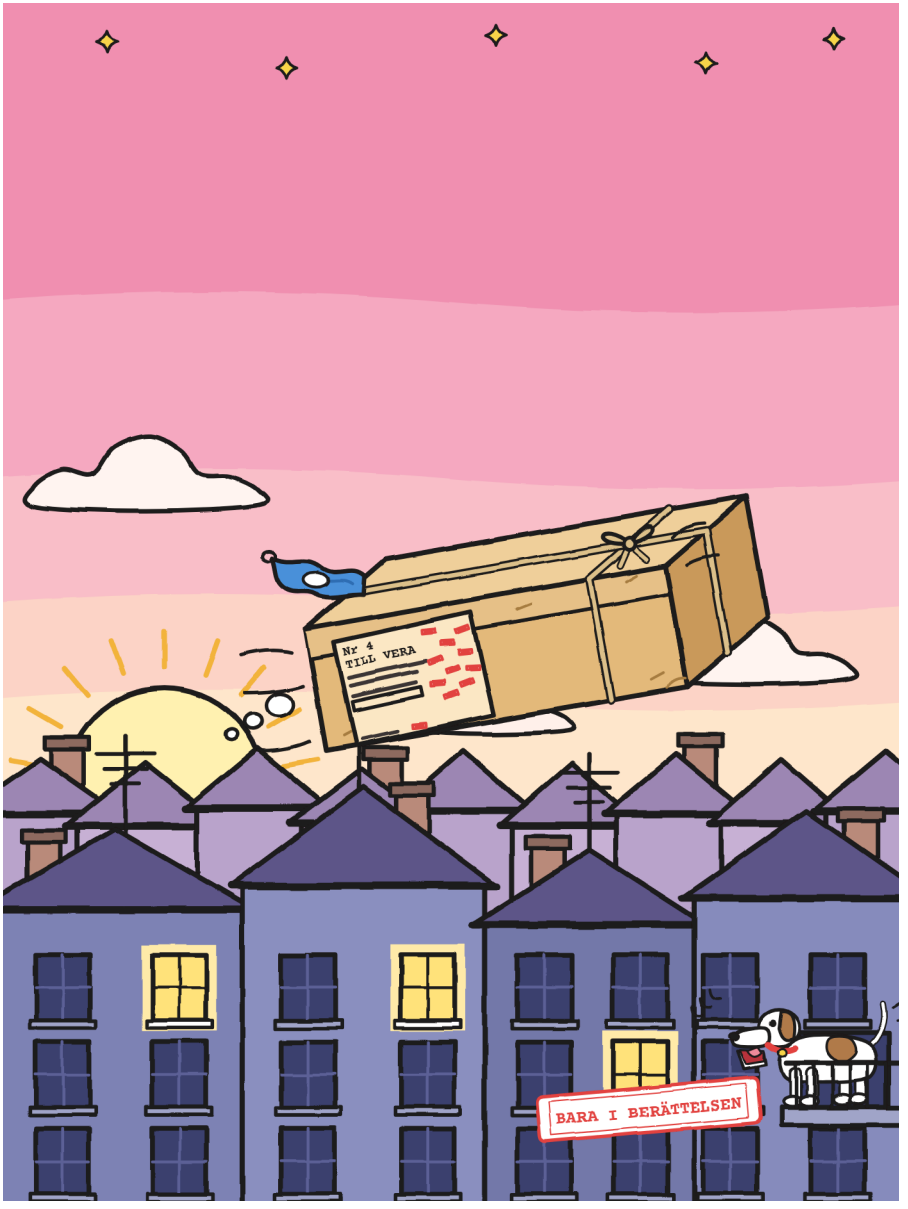
Smula böjde sig ner. Hon slog med vingarna, steg en handsbredd och, efter två sekunder, landade med alla fyra tassarna inne i cirkeln.

– Det räcker. För i dag räcker det.

Det var två sekunder och jag kände dem i knäna. Ingen applåderade på gården. Vera har ett ”det räcker” som släcker även applåder.

Jag skrev: ”Hon kom till mig”. Ordet ”mig” fick en riktigt vacker liten svans. Sedan knäppte Julia upp de fyra öglorna och lyfte sjaletten för att vika ihop den. Smula vred på huvudet och följde den med blicken.

Du stod bakom märket. Hon gick till cirkeln. –J.

Nr 4
TILL VERA
BARA I BERÄTTELSEN

EN HISTORIA, SEX STORLEKAR

Den här boken finns i sex storlekar, för 3 till 16 år, och på fler än 20 språk. XXS, XS, S, M och L berättar historien sida för sida, med samma bilder och allt fler nyanser. XL är romanen: samma historia, med plats för allt Gunni tänker men inte säger.

Ungefärliga GERS-nivåer: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Var och en i sin storlek. Samma cirkel. –J.

FÖR FAMILJER OCH LÄRARE

Jobba med varje kapitel på linguaula.com (med aktiviteterna från storlek L)